

Rose Waterbrooková

KOTĚ, KTERÉ SE ZTRATILO O VÁNOCÍCH

Kotě, které se ztratilo o vánocích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Rose Waterbrooková
Kotě, které se ztratilo o vánocích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rose Waterbrooková

KOTĚ, KTERÉ SE ZTRATILO O VÁNOCÍCH

 P R E S S

Pro Tinker, Pana a Tootles.

© Rose Waterbrook 2023

Designed by Kjpargeter / Freepik

Translation © Lenka Štěpáníková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5801-2

ISBN e-knihy 978-80-264-5817-3 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-5839-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5840-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Obsah

Vánoční nákupy	7
Kotě v hromadě odpadků.....	17
Zverimex	25
Doma.....	37
Vánoční ráno.....	51
Vánoční stromeček	59
Kotě v kuchyni	69
Spálený oběd	75
Snaživá Ema.....	83
Drama v koupelně.....	95
Nový člen rodiny.....	109

1. kapitola Vánoční nákupy

„Podívej, mami, ten anděl má pusku od čokolády!“ ukázala Ema a její maminka se pobaveně zasmála. Veselý anděl postával před obchodem s hračkami a mával všem kolemjdoucím. V jedné ruce držel kelímek s horkou čokoládou, jejíž pěna mu pod nosem utvořila legrační hnědý knír. Anděl podupával

nohama, aby se v té zimě trošku zahřál, ale nepřestával při tom přát všem lidem veselé Vánoce. Vedle něj stála na židli pokladnička s logem charity.

„V takovémhle mrazu se potřebuje zahřát každý, i anděl,“ podotkla maminka. Mrazivý vzduch štípal do tváří a už se stmívalo, ačkoliv byly teprve čtyři odpoledne. Ema s maminkou se vypravily do města na poslední nákupy před Štědrým dnem, a taky proto, že Ema chtěla vidět vánoční osvětlení. Zbývalo jim vyřídit ještě jednu poslední věc, než se budou moct vydat domů.

Když s maminkou vcházely do hračkárství, Ema vesele zamávala na kníratého anděla. „Máš nějakou představu, co bys

letos chtěla bráškovu koupit?“ vyptávala se maminka, zatímco Emě přidržovala dveře. Ema o tom přemýšlela celou cestu do obchodu. Tomáš byl o dva roky mladší než ona. Ema příští rok oslaví desáté narozeniny, ale někdy jí připadalo, že ji od brášky dělí mnohem větší věkový rozdíl. Většinou spolu vycházeli dobře, ale nijak zvlášť často si spolu nehráli, protože každého bavily úplně jiné věci. Najednou Emu napadlo, čím by určitě udělala bráškovu radost.

„Tom minulý týden zlomil nohu tomu svému dinosaurovi, když ho vezl přivázaného k autíčku. Určitě by si moc přál nového.“

„Aha, vzpomínám si, že tatínek o něčem takovém mluvil.“

Ema se při té vzpomínce otrásla. Tom přivázal svého T-Rexe provázkem za policejní autíčko a poslal ho dolů ze schodů. Později tvrdil, že jelo opravdu rychle a smykem dojelo až ke dveřím do kuchyně, což znamenalo nový rekord. Bohužel právě v té chvíli vyšel z kuchyně tatínek s hrnkem čaje. Protože si autíčka nevšiml, šlápl na něj a s výkřikem se svalil na záda. Čaj se rozlil všude kolem a Tomův dinosaurus přišel o nohu. Tom se utekl schovat do svého pokoje, ale tatínek se na něj nezlobil. Šel za ním a dlouze ho poučoval o tom, jak je nebezpečné nechávat hračky na podlaze. A pak se snažil přilepit dinosaurovi nohu, jenže ta neustále odpadávala.

Ted' stála Ema s maminkou před policií plnou různých dinosaurů – byli tu malí zelení, velcí oranžoví s rohy a ostnatými límci i šediví s dlouhými krky a silnýma nohama.

„Tenhle otvírá tlamu a hýbe nohama,“ ukázala Ema a sundala hračku z police.

„Ten je úžasný, Tom z něj bude nadšený.“

Když kráčely k pokladně, upoutala Emu obrovská hromada plyšáků. Zastavila se u ní a vytáhla roztomilé střapaté koťátko. Zavřela oči a přitiskla svou tvář k jeho hebkému kožíšku. Odjakživa si přála kočku, ale rodiče vždycky tvrdili, že v bytě není dost místa. Ted' když se přestěhovali do domu se zahradou, na ně Ema nepřestávala naléhat, zda by přece jenom nemohla dostat kotě.

Tom, který měl mnohem radši psy, se zase dožadoval štěněte. Rodiče vytrvale odmítali, takže obě děti svorně vyžadovaly alespoň křečka. A to byl podle Emy nejspíš kámen úrazu – že nedali rodičům pokoj. Mamka s taťkou už byli na jakoukoliv zmínku o domácím zvířátku doslova alergičtí a odmítali jakoukoliv diskusi. Ema vzdychla a vrátila plyšové koťátko zpátky k ostatním.

„Veselé Vánoce, andílku, a doufám, že se už brzy dostaneš někam do tepla,“ popřála andělovi podupávajícímu u vchodu. Pak zavolala v kapse a našla v ní desetikorunu. Bez rozmýšlení ji hodila andělovi do kasičky.

„Moc děkuju, a taky ti přeju veselé Vánoce, mladá dámo,“ usmál se anděl. Horkou

čokoládu mezitím dopil a místo ní držel v ruce zvoneček. Někdo ho na hnědý knír nejspíš upozornil, protože pod jeho nosem už po něm nebyla ani stopa. Anděl se přikrčil, aby si s Emou mohl popovídat, a znovu se na ni zářivě usmál. „Co by si taková milá slečna jako ty nejvíc přála k Vánocům?“ zeptal se.

Ema se zamyslela. Věděla, že to, co by si přála ze všeho nejvíc, mít nemůže, a nechtěla maminku rozesmutnit tím, že by o to žádala. Snažila se tedy vzpomenout na něco jiného, ale žádné nové knížky ani hračky nepotřebovala. Ráda kreslila, jenže různých pastelek a gum měla doma dost. Chvilku proto zůstala bezradně stát.

„Přeju si, abychom letos všichni prožili ty nejkrásnější Vánoce,“ prohlásila nakonec.

„Tak doufám, že se ti to přání splní,“ zamrkal na ni anděl. Vtom si všiml, že se k obchodu blíží další lidé, takže se znovu narovnal a začal zvonit zvonečkem: „Veselé Vánoce všem!“

Cestou na parkoviště si Ema dýchala na prsty a třela dlaněmi o sebe. Její dech se v chladném vzduchu měnil na bílý obláček. Najednou ji něco zastudilo na nose. Dívka vzhlédla a spatřila, jak se z nebe snášejí první letošní sněhové vločky.

„Je strašná zima,“ zachvěla se maminka. „Pojďme honem k autu, za chvíli nám přestane platit parkovací lístek.“

Byly už mimo centrum města a procházely tmavými ulicemi směrem k parkovišti. Vtom Ema zaslechla z postranní uličky nějaký podivný zvuk. Tenounké kníkání, které znělo velmi nešťastně. Ema se zastavila a nastražila uši.

„Děje se něco?“ zjišťovala maminka ustaraně. Ema si položila prst na ústa a naznačila mamince, aby nemluvila. Tentokrát to už slyšely obě.

„Nepůjdeme se tam podívat?“ navrhovala Ema. Maminka se podívala na hodinky, potom na všechny ty tašky, které držela v rukou, a chvíli to vypadalo, že chce říct ne. Pak se ale zvláštní zvuk ozval znovu, a to ji zřejmě přimělo změnit názor.

„Máš pravdu, asi bychom měly zjistit, co to je,“ souhlasila.

Emě se ta postranní ulička moc nezamlouvala. Byla v ní větší tma než v ulici, v níž právě stály, a linul se z ní nepříjemný zápach. Přesto se však statečně vypravila za zvukem. U zadního východu jednoho z obchodů stál velký kontejner. Byl až po okraj napěchovaný odpadky a kolem dokola obložený dalšími pytli. V Emě byla malá dušička. Věděla, že na takových místech se to jen hemží krysami, a v duchu se modlila, aby to zvláštní pískání nevydávala právě jedna z nich. Zvuk vycházel zpoza jednoho pytle. Ema ho odsunula a ve sporém světle spatřila mokré zubožené koťátko, které na ni hledělo velkýma očima.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kotě, které se ztratilo o Vánocích.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.